

ШКІЛКА

Шкілка – ділянка, де вирощують саджанці деревних і кущових рослин (дичок), які підлягають щепленню, тобто – окультуренню.

№3(26) 11.06.2007

А Н О Н С

НАУКОВИЙ СЕЗОН "ОСІНЬ-ЗИМА"

НАУКОВИЙ СЕЗОН "ОСІНЬ-ЗИМА"

від Віталія Климчука

ІНТЕРВ'Ю З ВІТАЛІЄЮ ВЛАСЮК

Надія Дятел

РЕФЛЕКСІЯ ТА НАПУЧЕННЯ ВІД ПСИХОЛОГА

Олег Мазяр

РЕФЛЕКСІЯ ТА НАПУЧЕННЯ ВІД СТУДЕНТКИ

Надія Дятел

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

Інтернет історії від Надії
Дятел та Леон***740

дослухаються до їх слів, обговорюють автореферати, дискутують на підняти нашими дисертантами теми, дякують дисертантам за нові наукові ідеї... Це про щось свідчить, чи не так?

Дисертація Інни Загурської стосується розвитку самооцінки творчих здібностей. Виявляється, що суттєвим фактором розвитку нашої творчості є не лише зовнішні впливи середовища, але й наше

За один осінній та три зимні місяці на факультеті відбулося аж три захисти

кандидатських дисертацій. Це своєрідний рекорд, споріднений тому, коли ми з Інною Загурською та Ольгою Михайлівною привезли із Всеукраїнської психологічної олімпіади одразу три призових місця. Отож, про захисти. Першою була Інна Загурська, яка захистилася у листопаді в Національному педагогічному університеті імені М.П. Драгоманова, потім – Надія Павлик (там же, тільки у січні), і – нарешті Наталія Портницька – лютий, Центральний інститут післядипломної педагогічної освіти.

Усі захисти пройшли блискуче. Жодного голосу проти! Було дуже приємно дивитися, як доктори наук, академіки, професори

внутрішнє розуміння, прийняття та розвиток здібностей. І не завжди старанність та здібності між собою корелюють!

Надія Павлик вивчала проблему організації виховного процесу у притулках для неповнолітніх. При цьому, робила це вона не лише в теорії, а й на практиці (слухачі спецкурсу "Волонтер" можуть підтвердити мої слова).

Робота Наталії Портницької присвячена розвитку творчих здібностей дошкільників. У дисертації описана серія експериментів, у яких доведено – одним із механізмів розвитку творчих здібностей у дошкільному віці є наслідування. Проведені Наталією Портницькою експерименти є

продовженням класичних робіт Жана Піаже, Альберта Бандури, Леона Фестінгера тощо. Приміром, дуже цікавим є експеримент, у якому з групи дошкільників вилучали дитину-творця. За деякий час її місце одразу посідає інша дитина, перебираючи на себе роль виконавця творчої діяльності і т.д...

Певен на всі 100%, що незабаром здобутки наших науковців увійдуть у всі підручники з психології та соціальної педагогіки. Тож читайте їх наукові роботи, і хто зна, чи не напишу я через кілька років статтю про Вас...

Віталій Климчук

ІНТЕРВ'Ю З ВІТАЛІЄЮ ВЛАСЮК

Я вважаю, що якщо в житті випадає якийсь шанс, варто ним скористатися. Якщо виявиться, що це **не моє**, тоді покину, а якщо б не скористалася, потім думала б, що, можливо, саме те, чим не скористалася було **моїм**.

З самого початку я взагалі не хотіла йти на олімпіаду, навіть факультетську. Думала, навіщо це мені? Свій рівень знань і я сама здатна оцінити. А там доведеться думати, переживати, а раптом виявиться, що показники будуть нижчими. А потім подумала, а раптом – вищими, а я й сама не знатиму. Отож пішла на факультетську олімпіаду. І знаєте, вперше в житті надто не напружувалася, а просто отримала задоволення від того, що робила, що дала, на власну думку, вичерпні відповіді. Та й результат мене насправді надто й не цікавив. Коли виявилось, що я поїду на всеукраїнську олімпіаду стало дивно. А потім цілодобова підготовка: то до занять, то до олімпіади, а в проміжках написання курсової та особисте життя. Весь цей місяць пролетів, як один день. І здавалося, що так багато ще не встигла, не дочитала те, що потрібно, але часу не було.

Коли вже прибули на місце, я була просто вражена "комфортабельністю апартаментів". Умови проживання були жакливі. Втішало одне – там, за десять хвилин ходьби, було море. Рідко кому випадає шанс засмагати у квітні на березі моря, а нам випав, і ми прямо з пляжу почали телефонувати усім, хто сидів тут на півночі, і дратувати їх розповідями про красу моря та тепле сонце. Стало легше.

І ось ми в залі. Всі учасники роблять розумні обличчя,

намагаючись налякати їх виразом усіх інших. Вразило ще одне – зал в якому проходила олімпіада виявився – столовою, обліпленою агітаційними матеріалами партії регіонів.

А потім три години, відведені на перший тур. Ще ніколи в моєму житті три години не проходили так швидко. Напруження було неймовірними. Хотілося виконати завдання якісно, оригінально, а головне потрібно було вмістити всі думки на три аркуші паперу та ще писати довелося друкованими літерами. Другий тур пройшов легше.

А ввечері, коли повернулися до кімнати, були виснажені. Мені здавалося, що я допустила масу помилок, думала, що можна було зробити все по-іншому, краще. Здавалося що шансів на перемогу немає, однак якесь відчуття, мабуть інтуїція, підказувало мені, що наступний день принесе приємні новини. Радувало, що все вже позаду.

Коли проголошували результати своє ім'я почути було надзвичайно приємно. Вийшла з залу в повному шоці. Всі вийшли в шоці – і переможці, і не переможці. Всі почали одразу телефонувати комусь. Я теж почала телефонувати усім, раділа безмежно, мене всі вітали по телефону. Приємно було зателефонувати своєму науковому керівнику Вікторії Валеріївні Горбуновій, адже це досягнення було їй так само, як і моє. Все ж таки приємне відчуття – перемога.

А тепер дивлюся на ці дипломи і здається, що, можливо, і не варті вони стількох зусиль. Все чого вже досягнув завжди здається легким і незначним. Та згадую, як на першому курсі дивилася на фото викладачів-переможців олімпіад, тоді здавалося, що це такі недосяжні вершини. І навіть подумати було тяжко, що і мені може це вдатися. Вірю, що якщо чогось дуже хотіти, то ти цього досягнеш.

Надія Дятел

Рефлексія та напучення від психолога

Робота психолога складна, і для пересічного громадянина – незрозуміла. Тому багато психологів, з утомою в очах, погоджуються відповідати стереотипу лікаря в білому халаті з божевільно скуйовдженням волоссям, який запросто може поставити будь-який діагноз.

Працюючи в школі, я ламав цей стереотип три роки. Перш за все, на дверях мого кабінету не висіла табличка з страшним написом "психолог" і був відсутній графік роботи. Приміщення – затертий ліктями стіл, два стільці (один з поламаною спинкою), перекошена шафа, полиця з розумними книгами – нагадувало кабінет дільничого, в якому до того ж ще було холодно як у льосі. Я навіть не протестував, коли прибиральниця, начхавши на правила конфіденційності, у мою відсутність відчиняла настіж двері і подовгу там вовтузилася. Свої доповіді я виголошував без папірця, просив дітей звертатися до мене на "ти", у моїй присутності вони матюками висловлювали свої почуття я максимально дистанціювався від адміністрації, не дотримувався вчительської етики – і все одно, між собою, діти називали мене "психом", а вчителі розповсюджували чутки про мої сексуальні пригоди...

Така жорстока реальність шкільного психолога.

Не скажу, що я надто страждав і втратив здоров'я на тій

посаді – навпаки, набрав вагу – фізичну та професійну, а головне – усвідомив суть професії. У чому ж вона полягає? Певне, в умінні осягти свою присутність та участь у житті іншого представника роду гомо сапієнс. Тести, опитувальники, тренінги, консультації – лише штучні шляхи до цього, але за цими "засобами" має стояти людина – настільки різноманітна та глибока, що не втратить цікавості до світу та людей, незважаючи ні на що.

Чи вдалося мені стати таким? Ні. Проте, я принаймні це усвідомлюю, і щось робив аби наблизитись до еталону. Більшість же психологів за моїми спостереженнями, обмежуються емоційним вигорянням, яке дозволяє не почуватися відповідальним за професійну катастрофу.

Звідси висновок: на роботу треба приходити вже іншим, позбавленим нереалістичних сподівань. Відтак не можна гаяти час в університеті. Я, приміром, за час навчання встиг надати близько десяти консультацій, виступити перед аудиторіями, зіграти кілька сценко в університетському театрі, взяти участь у конференції та олімпіаді, за власним проханням звільнитися від обов'язків старости, пройти практику в міліції (де брав свідчення та ловив самогонників), написати кілька гумористичних оповідань у міську газету, пограти у футбол за факультет і, зрештою, знайти дружину. Зараз я думаю, що чогось-таки не зробив. Дуже важливого. Що змінило б моє життя... та зітхати запізно – треба рушати далі.

Олег Мазяр

РЕФЛЕКСІЯ ТА НАПУЧЕННЯ ВІД СТУДЕНТКИ

Прошу вибачення за коментарі, але відвідування предметів, що викладались Олегом Васильовичем викликало в мене багато думок та величезне бажання посперечатися, а так як щеплення від наївності в мене не дало належного результату – чи то було некваліфікованим, чи органічний оптимізм виявився занадто живучим – то дозволю собі ці запитання поставити.

Починаючи з першої пари в мене виникало почуття когнітивного дисонансу, адже як це так – навколо все таке оптимістично-життєстверджуюче, а тут – настроювання на те, що не варто плекати великі надії на успішність спроб змінити щось в цьому світі. Одряду виникає думка про презумпцію невинності та питання "...тоді

навіщо ми?". Невже все так погано? Невже за стінами нашого "світлого і радісного" факультету немає життя і все, що у нас попереду – це зіткнення зі скляною кришкою, яка накриває такий собі бокс з нами – "молодою розсадою"? Тоді навіщо ми? Для чого читаємо про людей у яких "понеділок починається в суботу" через те, що праця є радісним центром життя, який не забуває все інше, а просто втілює бажання досягти "загальнолюдського щастя" і приносить користь (особливо, якщо врахувати, що таку можливість професія психолога надає більше ніж будь-яка інша). Чому не приходить в голову, що в таких людей всього-то навсього "синдром неділі" через нереалізованість потреб у інших сферах життя?

Я ідеалістка? Можливо. Але я бачила життя може небагато, але в дуже різних проявах і все ще вірю в те, що люди добрі... Мало бачила? Можливо. Але, Олег Васильович, можливо

краще жити так, коли є надія на те, що все ще попереду і обов'язково настане час здавати сесію собі, життю і робити все щоб здати її на "відмінно", а то і отримати автоматично... і не думати, що щось вже непоправно втрачене?

Надія Дятел

Є в нашому "великому та всемогутньому" Інтернеті така особистість як Недобрий Казкар, що є автором великої кількості, як Ви вже напевно здогадалися, казок. Та казки ці не прості, а з сенсом, при чому актуальним, ехидним і гарним додаванням гумору:

-Ай! Всё, сдаюсь, пусти! Ну больно же! Ой, мамочки! Ты мне хвост сломаешь!

-Сдаешься?– уточнил рыцарь.

-Ой-ой-ой, да! Сдаюсь!

Рыцарь выпустил лапу дракона из болевого захвата и тот сел, потирая плечо.

-Я тебя сразил в честном поединке,– заявил рыцарь.

-Но нечестным приемом,– проворчал дракон.

-Неважно. Главное, сразил. Где мой приз?

-Щас, вынесу.

Дракон поднялся и, прихрамывая, ушел в пещеру. Через недолгое время он появился снова, ведя за руку принцессу.

-На. Вот твой выигрыш.

-Ты что, смеешься?– завопил рыцарь. – Что мне делать с этой бабой? Я же тамплиер, слугитель Церкви! Где Святой Грааль?

-А я почем знаю?

-А кто должен знать?

Дракон пожал плечами и охнул, когда левое отозвалось болью.

-Ну, парень, это уж твои проблемы. Берешь её?

-Тьфу на тебя!

Рыцарь грязно выругался, собрал разбросанное оружие, сел на коня и усакал.

-А если бы он за мной пришел?– спросила принцесса.

ЛІТЕРАТУРНА СТОРІНКА

-Ну, тогда бы я ему вынес Грааль,– хмыкнул дракон.

-Как всё плохо,– пожаловался я.

"и это пройдет..."– ответило кольцо.

-Что, неужели и это тоже?

"пройдет... и это"

-То есть, пройдет всё? А что же будет дальше, когда ничего не останется?

"это пройдет... и"

-Итак, ты спас ребенка из огня.

-Спас.

-А сам погиб?

-Да, вот так получилось.

-Понятно. Ты уже знаешь, что от этого твоего поступка зависела дальнейшая судьба мира?

-Да, мне уже сказали.

-Ну хорошо... Давай посмотрим, что получилось. Страница 128396350992-я, шестой абзац. Угу. Из этого ребенка вырастет великий злодей, теоретик и практик геноцида, кровавый диктатор. Ну что-ж, тебя можно поздравить.

-Значит, из-за меня Зло победит..?

-Это пока неизвестно. Но вот если бы ты не полез спасать из огня постороннего ребенка – можно было бы сказать, что Зло уже победило.

Ось такі казки... Хотите ще – звертайтеся.

Надія Дятел

Письмо из тихого рая

Отчаяние... Все испытывали это чувство. Страшное чувство. Словно что-то пожирает тебя изнутри. Что-то холодное, темное и опасное.

Отчаяние приходит внезапно. Оно обрушивается на тебя, когда его совсем не ждешь. Приносит с собой тьму – погружает тебя в неё и оставляет там. И выбраться из этого мрака совсем не просто.

Отчаяние это пустая, разбитая дорога. Это серый туман, обволакивающий город. Отчаяние несёт с собой капли осеннего

дождя, и холодная больничная койка. Отчаянием веет от засыпанного снегом леса, и от одинокого заброшенного городка. Грусть, тоска, одиночество... Пустота, пугающая своей глубиной.

Чтобы пережить отчаяние, нужно познать себя. Нужно познать других. Необходимо принять реальность, какой бы жестокой она ни была. Жить в мире грёз – ошибка, возможно, самая страшная в жизни каждого человека. И нужно почувствовать строгую грань между реальностью и тёмной стороной своей души. Только

тогда появляется какой-то шанс... Шанс выбраться, шанс освободиться, шанс жить. Но если шанс упущен... тогда пуста внутри тебя взрывается – разъедая, поглощая и впитывая твоё измождённое сознание. И наступает перелом. Человек сворачивает на узкую дорожку личного безумия, расширяющуюся с каждым шагом. А ведь шагаются так легко...

Отчаяние – это письмо. Без почтового штемпеля и обратного адреса. Простой конверт, с удивительно знакомым почерком – таким милым и таким пугающим...

Leon***740

Одкровення від О.М.Леонтьєва

истолкуешь...
А что еще про-
дукт вообра-

В метаньях меж субъектом
и объектом...
Доколе реагировать на
стимул?...
Быть личностью — пустей-
шая затея...
Мотив, мотив! Люблю тебя
как цель...
А деятельность? — Что ж!
Она не волк...
Охваченный все той же
установкой...
Общаясь, забываем друг о
друге...
Но-но! Извольте без акцен-
туаций!...
Нам не уйти из этого геш-
тальта...
Двойное оскорбление:
На Вашем фоне даже он
— фигура!...
Сознание нам дали по оши-
бке...
Ученье — свет? А газ, а те-
лефон?...
Не я один без личностного
смысла...
Куда ни глянешь — всюду
архетипы...
Будь другом, опредметь
мою потребность...
Я с детства не любил гал-
люцинаций...
Все возрасты покорны пу-
бертату...
Здесь и теперь. Ни взад и
ни вперед...
Привычно сублимируя ли-
бидо...
Жизнь промелькнула, как в
тахистоскопе...
Двустисья чересчур замы-
словаты...
Ваш идеал далек от идеа-
ла...
Я недостоин Вашего транс-
фера...
Как образы порою субъек-
тивны...
Вот и пороги раньше были
ниже...
Бывают сны — в три дня не

женья?...
Все пашешь семантическое
поле?...
Не доводи меня до совер-
шенства!...
Порой приятно полежать в
основе...
Опять меня не поняли экс-
перты...
В маньяках хороша прин-
ципиальность...
Что наша жизнь? Зависи-
мость от поля...
Не вкладывайте душу в пи-
рамиды...
Что мне принять от творче-
ского зуда?...
Никак не продается вдох-
новенье!...
Мой творческий полет
опять задержан...
Нет, естество искусству не
помеха!...
С похмелья я всегда транс-
персонален...
Повсюду, блин, падение
культуры...
Как все мы неумеренно со-
вместны!...
Не вытеснишь ни возраста,
ни пола...
Давно забыл язык телодви-
жений...
Нет, интеллект аффекту не
товарищ...
В какой тебя среде сфор-
мировало?...
Не пересдашь не ту само-
оценку...
Все — миф, психотехниче-
ский к тому же...
Как ты нехстати со своим
инсайтом...
Перенесем наш спор на
лай-детектор...
Позвольте Вашу професси-
ограмму...
Не отстаёт проклятый су-
первизор...
Ригидность хороша в се-
мейной жизни...
Любить предпочитаю неве-

рбально...
Я не прошу интим не пред-
лагать...
В глазах рябит от собст-
венных проекций...
Ты оправдал чужие ожида-
нья?...
Как мазохист, я требую са-
диста!...
Что ж, формируй! Но толь-
ко поэтапно...
Стреляй! Но знай, я это
истолкую...
Как я устал от личностного
роста...
Психфак не признает опре-
делений...
Нельзя ли хоть сейчас без
корреляций...
Как мне в себе убить суи-
цидента?...
Природу познаем через
желудок...
Непросто воздержаться от
открытий...
Банальность неподвластна
увяданью...
Все виртуальней с каждым
днем зарплата...
Что может быть условнее
рефлекса?...
Мы все точны как семь
плюс-минус два...
Как славно мы с тобой по-
выживали...
Протяжный скрип защит-
ных механизмов...
Как трудно исцелиться от
нирваны...
Все думаю, к чему бы при-
ложиться...
Теория суха, но не крепле-
на...
От кризисов страхует толь-
ко кома...
Есть понимание — силь-
нейшая из маний...
Развился в неизвестном
направлении...
Из тайн природы главная
— бездарность...
Но главное — не сбиться с
альфа-ритма...

Надія Дятел